

בלבבי משכן אבנה

USA 718.521.5231

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245

דע את ביטחונך התמודדות עם פחדים חיצוניים

הפחדים החיצוניים הינם תולדת התפיסה הגופנית החומרית

לאחר שהגדרנו הגדרה מופשטת כי שורשם של כל הפחדים החיצוניים לסוגיהם ולמיניהם הוא פחד משינויים. דרכנו במהלך לחדד ולהבין מהענפים ועד לשורש מהי בדיוק הנקודה ממנה מתחיל הקלקול. אחר שעמדנו על השינויים בין תפיסות הגופנית מול הנפשית, תפיסת החיבור לממשות מול שימוש בכוחות. כעת כבר התבררה והתחדדה נקודת השורש ממנה נובעים הפחדים, הלא היא התפיסה הגופנית של חיבור לממשות הגשמית, ובנין היציבות והביטחון על עולם הממשות החומרית.

העמדנו בכללות שני מימדים של תפיסות חיים, יש אדם שחי בעולם של כוחות נפש ויש אדם שחי בעולם של ממשות. מי שחי בתפיסה של כוחות הוא מחפש יציבות בתוך עולם הכוחות הפנימי שלו, ושם אכן יכולה להיבנות מערכת יציבה ואיתנה למאוד. לעומת זאת, מי שחי בתפיסה של ממשות, הוא מנסה לבנות את היציבות והביטחון שלו על בסיס עולם הממשות. אולם לא צריך להיות בר דעת גדול כדי לראות ולהבין בפשיטות כי בעולם הממשות אין כל יציבות. חוץ מכך ש-הארץ לעולם עומדת, אך כל מה שעומד על גבי הארץ, הכל רוגש, רועש, נע, זע ומעורער. ובמאמר מוסגר, גם הארץ עצמה כבר לא כזו יציבה, הרי רעידות אדמה מתרגשות להן בכל מקום

דע את שמחתך . שמחה בחיבור וצירוף . פרק ט'

שמחה בגילוי הנפש

שמחה פנימית, היא מגלה מקום יותר עמוק בנפש. מה היא מגלה? נודע לשון הגמרא (עירובין סה, ב) נכנס יין יצא סוד. מאידך אומר הכתוב (תהלים קד, טו) ויין ישמח לבב אנוש. יש שייכות בין שני הדברים אחד לשני? כיצד? מדוע הסוד שמתגלה, מגלה שמחה?

דבר שראובן אמר לשמעון, ושמעון לא מגלה אותו לזולתו, זה נקרא בלשון רבותינו סוד מקרי. כי הרי כשראובן יסכים ששמעון יגלה, הוא ידע, ואחרים ידעו מכך. מה זה נקרא סוד בעצם? סוד אמיתי, זה מה שהוא סוד מהאדם עצמו, לא שהוא סוד מזולתו.

מה זה סוד אמיתי? זה אם האדם נמצא עם עצמו, והוא חי את עצמו, והוא מכיר את עצמו, ואפילו הכי הוא לא מכיר את הפנימיות של עצמו. יש בן אדם שהוא יכול לקום ולומר, שהוא מכיר את עומק לבב עצמו? מי שאומר שכן, כנראה שהוא לא מכיר את עצמו בכלל. כל אדם שמעט מכיר את עצמו, הוא יודע שיש רובדים יותר פנימיים, ורובדים יותר פנימיים, ובמשך השנים מי שעמל להכיר את עצמו הוא מגלה, עוד עומק פנימי בתוך עצמו.

לפי זה מהו נכנס יין יצא סוד? הוא מגלה לאדם עומק פנימי יותר מהעומק שהוא הכיר קודם לכן. כשחז"ל באים ומלמדים אותנו, נכנס יין יצא סוד, יין בגימטריא סוד. כלומר, הוא מגלה את מעמקי תפיסת הנפש של עצמו. זה נקרא סוד בנפש.

כלומר קודם לכן, אני בעצמי לא הכרתי את העומק שמונח בתוך עצמי. וברגע שנכנס יין יצא סוד, הוא מגלה את סוד הנפש עצמה, לאדם עצמו. זה נקרא שמחה בתוך האדם עצמו. זה לא שמחה בדבר שבא מחוצה לו, זה לא שהוא קנה משהו, השיג משהו, רכש משהו מבחוץ.

אם כן נכנס יין יצא סוד, על איזה סוד מדובר? על העומק הפנימי של הנפש עצמה שלא מודעת לעצמה. יצא סוד, להיכן הוא יצא? לרובדים היותר חיצוניים, ששמה האדם מודע לעצמו.

מה ההבנה הפשוטה, איך כולם קוראים את לשון רבותינו, נכנס יין יצא סוד? מאיפה הוא יצא? מהפה. אבל לפי מה שנתבאר לא זו הכוונה. אלא אם הוא יצא ממעמקי לבבו ממקום הבלתי מודע, למקום המודע שבתוך עצמו. זה נקרא נכנס יין יצא סוד.

זה התועלת בשכרות, שאדם שנפשו מטוהרת פנימה, יש לו עומקים פנימיים בתוך עצמו, שהוא עדיין לא מכיר אותם. בשעה שאותו אדם משתכר, הוא מגלה רובדים

הכרת עצמו

אבל אדם שכן רוצה להכיר את עצמו, אז כל מחשבה, ולו הקלה ביותר שישנה, ולו הרחוקה ביותר שישנה, ולו המחשבה שנראה לו, שהיא ממש לא הוא, אבל ברגע שהוא מרגיש אותה, מה הוא עושה? נותן לה לזרום. אחרי שהיא זורמת, הוא מתחיל ללמוד את המחשבה. כמו שיש ספר לימוד, דע את מחשבותיך. הוא לומד את המחשבות של עצמו. המחשבות האלה רק מגלות, איזה כוחות סמויים בתוך מהלכי נפשו עצמו. אם אדם לא ידחוק את עצמו, אלא יתן דרור למחשבה שלו, וכל מחשבה שבאה, הוא נותן לה להתגלות, אלא אם כן זו מחשבה שאסור לחשוב אותה. אבל מחשבה שהיא בגדרים שמותר לחשוב את אותה מחשבה, והוא נותן למחשבה דרור להתגלות, אז בעצם הוא יגיע להכיר מי הוא. וכאשר הוא מכיר מי הוא, הוא צריך לעבוד לא על המחשבות, אלא על התכונות שהתגלו באותם מחשבות.

יש בן אדם שמחליט לעבוד על המחשבות, אז מה הוא עושה, הוא מדחיק את המחשבות. אך מה זה עזר לו, הרי זה כמו שמנסים לפתור את הענף, בלי לפתור את השורש. הרי יש כאן שורש שממנו באו המחשבות, מהיכן באו המחשבות? מהכוחות הקהים שבנפש, שלא מתוקנים.

מי שינסה להתמודד, רק עם הכוחות הגלויים, הרי שהוא רואה רק את הדברים שעל פני השטח, על פני האדמה, אבל לא רואה את השורשים שגנוזים בתוך האדמה.

הכוחות הנעלמים שבנפש, לא עוברים דרך הדעת. אלא הם מגיעים כהבזקים לנפש. כמו ברקים. כמה זמן הברק מאיר? אני רואה ברק, אני רוצה להסתכל מה השעה, עד שהזזתי את היד אני כבר לא רואה מה השעה. הכל חושך, הברק מאיר לרגע קט, ומיד לאחר מכן, פורח כלא היה. ככה המחשבות האלה מגיעים. בלשון רבותינו זה נקרא המחשבות האלה, עוף הפורח באויר. הם פורחים במהירות, האדם לא מודע אליהם, אבל אם הוא מקשיב היטב, למחשבות של עצמו, בהקשבה נפשית, ובהקשבה שכלית. הוא מקשיב למחשבות של עצמו.

ככל שאדם הוא יותר מרומם, כול שאדם הוא יותר פנימי, הוא מודע למעשים שלו, הוא מודע לדיבורים שלו. אבל בעיקר למה הוא מודע? למחשבות, ולדקויות של ההבזקים של המחשבות, שעוברות במוחו. שם אדם יכול ללמוד את עצמו, ולהכיר את עצמו במעמקי הנפש. גם את המעלות של האדם, האדם יכול לדעת מאותם מקומות.

זה לא רק החסרונות. מתגלה שמה הכוחות הנעלמים שנמצאים, בתוך הנפש של כל אחד מאיתנו.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

פנימיים עליונים, שהוא לא מכיר בתוך עצמו. לכוה אדם, השכרות מה עושה? היא כולה שמחה פנימית אלוקית. היא נותנת ביטוי לעומק הטהור הפנימי, שהוא עצמו עדיין לא השיג בתוך עצמו, ומכוח כך שהוא שותה לשוכרה, מגלה את העמוק הפנימי שהוא לא היה מודע לו. וכי יש לך שמחה גדולה מזו, לאדם פנימי? על זה נאמר: יין ישמח לבב אנוש.

מעמקי הנפש

נסביר את הדברים בהרחבה, בדברי רבי ישראל מסלנט [באגרת המוסר], זה נקרא כוחות קהים וכוחות גלויים. בלשון המדע של היום, זה נקרא המודע, והתת מודע. אך זה נדפס בדברי רבי ישראל מסלנט קודם למדע. הדוגמא הברורה לזה אמרו חכמי המוסר, יש לאדם תלמיד ויש לאדם בן, הבן סר מהדרך ולא הולך בדרכי אביו. התלמיד נאמן לו בכל לבבו, מה יקרה אם תפרוץ דליקה באמצע הלילה, בחדר אחד ישנים הבן והתלמיד, הוא יכול להציל רק אחד מהם, את מי הוא יציל? את הבן. אם זה היה ביום, והוא היה מודע לעצמו לגמרי, יכול להיות שהשיקול דעת היה פועל אחרת. אבל אם מעירים אותו באמצע שנתו, נים ולא נים, תיר ולא תיר, דעתו לא כל כך צלולה.

והוא רץ עכשיו לפעול, אז מה הוא עושה? כי הכוח הקהה שלו אוהב יותר את הבן, הכוח הגלוי שלו, את מי הוא אוהב יותר? יותר את התלמיד. הגלוי אוהב את התלמיד, הקהה אוהב את הבן.

יש סיפור שהיה עם הרב דסלר, ז"ל, בא אליו אחד מן התלמידים, והוא אמר לו שהוא חלם בלילה, שהוא לוקח סכין רחמנא ליצולן ושוחט את בנו. הוא נבהל מעצם החלום, הוא שאל את הרב דסלר, איך יכול להיות אדם כמוני, שכל כך אוהב את הבן שלו, ומוסר את הנפש אליו, יחלום כזה חלום, מהיכן זה בא, הרי האדם לא חולם אלא מהרהורי ליבו. אם כן מהיכן הוא חלם את זה? אמר לו הרב דסלר, הבן שלך לפעמים הוא בוכה בלילה, וכשהוא בוכה בלילה, אין לך כוח לשמוע את זה שהוא בוכה, מה אתה עושה? מסתובב מצד לצד, ורואה שהוא ממשיך עוד יותר לבכות, אז אתה קם. בתת ההכרה שלך עוברת מחשבה, שימות ושילך מכאן, זה מה שחלמת.

האם יש הוא אמינא, שנעשה את זה למעשה, בשום פנים ואופן שלא. אבל בחלום שמתגלה, התת מודע שלך, אז אתה יכול להרגיש מי אתה.

מה קורה אם עולה לאדם הרהור כזה באמצע היום, מה הוא עושה, רוב הבני אדם עוד לא מגיעים לבהלה, אלא הוא מדחיק את זה. רוב הבני אדם לא מנסים להתמודד עם מחשבה כזו. מה קורה שהמחשבה צצה ועולה? זה כל כך מהר בנפש, שהנפש מפחדת להתמודד עם אותה מחשבה, שהיא דוחקת אותה לקרן זוית, עוברת לנושא אחר מיד והלאה.

הפתרון לפחדים חיצוניים - שינוי מתפיסת ממשות לתפיסת כוחות

במידה והדברים שנתבארו עד כה הובנו, ממילא הפתרון המתבקש להתמודדות עם הפחדים החיצוניים ברור מאליו. כל אדם צריך לעבור תהליך של שינוי תפיסת חיים, לעבור מתפיסת חיי גוף לתפיסת חיי נפש. לעלות מהמבט הגופני התחתון, מתפיסת הממשות החומרית, מהחיבור והקיבוע אל עולם החומר והישענות עליו. לבוא ולהיכנס בשערי המבט הנפשי העליון, שרואה בכל דבר את הכוחות שבו, את התפעלות הכוחות ותנועתם מחמתו.

צריך להבין ברור, לא באנו לומר לאנשים - 'תתנתקו ממצאות החומר'. הרי אנו נשמות המולבשים בגופים כאן בעולם העשייה החומרי, והשימוש בחומר הוא חלק מהעניין. אלא שבאנו להציע כניסה לתהליך של שינוי תפיסה, שינוי במבט ובגישה בשימוש במציאות החומרית. דהיינו, כאשר אדם משתמש בעולם החומר, צריך להפחית את היחס לממשות הגשמית ולהטות את הלב ואת המודעות למידות, לתכונות ולכוחות הנפש הפועלים בעת ההתלבשות בשימוש בחומר. להרגיש בכוחות, לחוש את מה שמתפעל בהם, להבין את התנועה הנפשית, לתקן ולסדר אותה כל העת. שינוי התפיסה הוא תהליך בו אט אט ממעטים ביחס ובחיבור אל הממשות הגשמית, בקיבוע והסמכות והביטחון בו. ומאיך מוסיפים עוד ועוד ביחס ובחיבור אל כוחות הנפש הפנימיים, מהם מתענגים, עליהם נשענים סומכים ומקבלים את היציבות והביטחון האמיתיים.

ככל ששינוי התפיסה - מתפיסת ממשות לתפיסת הכוחות, תלך ותגבר ותמלא את העולם הפנימי, כך הפחדים החיצוניים ילכו ויתמעטו. נתבונן על נקודת מחשבה הממחישה זאת.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך

נתון בפחדים שלא יבוא ולא יהיה דבר מה שינתק אותו.

כבר הזכרנו את הפחד המוכר לכולנו מ- 'יום המיתה', בהקשר לנידון כי כל שינוי מוליד פחד. אך נחזור ונתבונן שוב בנקודה זו, הפעם מזווית המבט הגופני הפוחד מהניתוק לחומריות.

כל אחד מאתנו בה יומו, בו הוא עוזב כאן את העולם. זהו יסוד ברייתו של עולם, מאז חטאו של אדם הראשון ועד היום כולם הלכו, אף אחד לא נשאר פה קבוע. אמנם ישנם כאלו שלא מתו אלא עלו לשמים להדיה, אך מכל מקום, כאן בעולם הזה גם הם לא נשארו. אמנם סוגיה זו של היפרדות מהעולם הזה מורכבת ממספר רב של גורמים: דין שמים, תשובה מעבירות, אישה, ילדים, חובות, הלוואות, זכויות, תלויות, מוסדות וכו' הרשימה ארוכה. אך לצורך הדיון נתייחס רק לנקודה הנוגעת אלינו מתוך כל מכלול הדברים - ההיפרדות מהחיבורים של האדם לכל מה שיש לו כאן בעולם.

בעוד שאדם החי כאן בעולם הזה מתוך מבט עליון, שכל החיבורים שיש לו כאן בחיים חיותו הם לכוחות הנפשיים. אזי, בעולם אליו הוא הולך הכוחות הפנימיים יותר מרובים ברורים ונהירים, ומצד כך אין לו שום קושי להיפרד מכאן. לעומת זאת, אדם שכל ימיו אצר הון חומרי, הוא חיבר וקשר את עצמו לכל הקניינים והממשות הגשמית. הרי הוא אינו יכול להעביר את כל הממשות הזו אל העולם אליו הוא הולך לאחר פטירתו מהעולם הזה. לפיכך, אירוע המיתה שמשמעותו היפרדות באחת מכל החיבורים הללו, הינו זעזוע קשה וחמור למאוד עבורו. היציאה מהעולם הזה שמנתקת אותו בבת אחת מכל הקישורים לכל מה שיש לו כאן, הינה חוויה איומה ונוראית. כל אחד מודע לכך, אך הוא מדחיק זאת. ברם ההדחקה לא מוחקת את רגשי הפחד שצפים ועולים מדי פעם בפעם, כאשר זיכרון יום המיתה עולה מול עיניו.

בעולם, וגם לארץ הקודש הן הולכות וקרבות. בעולם החומרי אין שום רגיעה, ושום תנוחה של מנוחה. אין בו תחום אחד שקיימת בו יציבות: מבחינה חברתית - פלגנות וקטטות. הרס וחרבן הדת מבחוץ וגם מבפנים. כל נושא הביטחון, מאז ומתמיד במלחמת הישרדות מול איומים נוראיים. מבחינה כלכלית - תנודות שפל וגאות. מבחינת בריאותית - המצב היה ונותר בכי רע, ובהגיע מגפת הקורונה כל המערכות ספגו מהלומה על מהלומה, ובראשם מערכת הבריאות שהוחמר מצבה שבעתיים. גם מי שהצליח איכשהו לצוף מעל כל הבעיות והצרות, מגפת הקורונה זעזע את כל העולם כולו, ולא הותירה כמעט אדם בעולם כולו שלא הושפע מנוכחותה.

אמנם לכאורה נראה כי ישנו ריבוי של גורמים שמערערים את היציבות, אך כעת כבר מחודד וברור שהיסוד עליו חלים ויושבים כל הפחדים הינה תפיסת החיים ממבט גופני תחתון - החשש התמידי שמה הזעזועים למיניהם יצרו מצבים של ניתוק האדם ממצאות החומר שעוטפת ומרפדת אותו מכל צד. כלומר, בנקודת השורש הפחד אינו מעצם האירועים החיצוניים כשלעצמם, אלא הפחד הוא שארועים אלו לא יצרו ולא יגרמו מצבים של כורח להתנתק מהחיבורים שהאדם רגיל אליהם, להיפרד מכל אחד מהפרטי פרטים אליהם הוא קישר את עצמו.

אדם שחי עם מבט עליון, הוא תופס כל דבר מנקודת ראייה של ד' היסודות השורשיים המופשטים שמתלבשים בחומר. מצד כך, הוא מתחבר רק לכוחות שבדבר ולא לממשות. ממילא אין לא כל קושי להיפרד מהממשות החומרית. לעומת זאת, אדם שחי עם מבט תחתון, אצלו כל המציאות נתפסת בד' יסודות החומר הגשמיים בלבד. ובכל דבר שהוא פוגש הוא מקשר ומקבע את עצמו ליסודות הגשמיים. ממילא כאן טמונה נקודת הקושי, הניתוק מהחומר מזעזע אותו, ולכן הוא כל הזמן

חולין, סח, ע"ב – במערבא מתנו הכי, רב אמר יש לידה לאברים, ור' יוחנן אמר אין לידה לאברים. ופרש"י, יש לידה לאברים, אבר שיצא הרי האבר כילוד דתו לא מהניא ליה חזרה. ור' יוחנן שאמר אין לידה לאברים, לומר שאבר עצמו מותר. אולם ברמב"ן שם כתב וז"ל, והפירוש הנכון כדברי ר' חננאל ורבינו ז"ל, דאין לידה לאברים לא להתיר היוצא אמר ר' יוחנן כן, אלא להתיר מיעוט אבר שבפנים, עכ"ל. והבן שיש ג' הבחנות. א. מה שבפנים חשיב בפנים, ומה שבחוץ חשיב בחוץ. וזה הצד הפשוט. ב. אף זה שנמצא בפנים חשיב בחוץ. ועיין שם (ע, ע"א), וזבחים (קד, ע"א). ובמה שביארנו שם. ג. מה שבחוץ אינו לגמרי חשיב כיוצא גמור, ומהני לו חזרה לפנים שיחשב כפנים.

והנה עומק מהותו של דבר, דהנה כתב הלשם (שם, שער טנת"א, פ"ה, אות כט) וז"ל, כל טיפה זרעית הרי הוא כלול מחומר וצורה, עכ"ל. והבן שמצד החומר הוא מקבל כח כולל של "חומר" מכלל קומת אביו (בדקות עיקר החומר בא מאביו, והצורה מאמו, ואכמ"ל), אולם צורת כל אבר ואבר, מקבל פרטות כל אבר ואבר של אביו ואמו, עין מעין און מאון וכו'.

והנה אף אם היו אביו ואמו חסרי אבר, מ"מ יתכן שזרעם יהיה בהם את אותו אבר, והטעם, כי יסוד מוסד הוא שכל תולדה מכיל בקרבו את כל כח השתלשלות שקדם לו. ולכך בכל אדם ואדם גנוז בכמיסו אביו ואביו וכו' עד אדה"ר. ולכך אין לך אדם שאין בו "בכח" את כל אברים כולם, אלא שבפועל יתכן שיחסר לו אבר.

והנה הטיפה הזרעית יסודה "כח" ולא "פועל", והולד נולד "מכח" האב והאם ולא מהפועל (דלא כדעה שהביא הרשב"ץ הנ"ל, עיי"ש). ולכך בבכח לא חסר שום אבר ואבר כלל וכלל. ולכן יתכן שמחוסר אבר יוליד ולד שאינו מחוסר אבר זה. ומה שאמרו "מבלבל זרעיה", היינו מלשון בלול, כי בשורש כח הזרע בלול מכלל כל כח האדם. ועי"ז נעשה בפועל בלול זרעו באברים לתת, שכל אבר ואבר מקבל מכלל כל האברים כולם. וזו הסיבה שכל ולד יוצא צורתו שונה אף מאותו אב ואם עצמם, כי ערוב כלל כל אבריו משתנים בכל טיפה וטיפה שיוצאת ממנו, וכפי שיעור העירוב, כן צורת הולד.

והבן שבסוד כלל ופרט וכלל, כן נגלה בסוגיית אברים. כלל - ראשו של אדם, בו גנוז חכמה, כח-מה, כנודע. ועי"ז נאמר "כולם" בחכמה עשית, כח של כלל. וגופא בתר רישא גריר, ונגלה בראש צורת אדם, והיינו כלל כל האברים. פרט - גופו, כל אבר ואבר לעצמו. כלל - חזר וכלל, ונגלה בסוף גופו של אדם, באות ברית קודש ששם סיום גופו של אדם (כי הרגלים לבר מגופא), ושם נגלה בטיפה היוצאת כלל כל אבריו יחדיו.

ומצד תפיסת הפרט אף כלל גופו אין בו דין של כולו אלא דין "רובו", כמ"ש לעיל. ונגלה תפיסה זו בכמה וכמה דינים, כגון מה שהביא המאירי (עירובין, ד, ע"ב) את שיטת הגאונים, לגבי דין טבילה דחציצה ברובו אינו תלוי ברוב של גוף, אלא ברוב של כל אבר ואבר. ועיין חידושי הגרי"ז (מקואות). ועיין זבחים (קח, ע"ב).

וכתב במחזור ויטרי (סדר שבת, קסא) וז"ל, איברים שפילגת בנו - שחילקת בנו אבר אבר "לעצמו", עכ"ל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעילון זה

ואמרו שם, איבעיא להו, לדברי האומר אין לידה לאברים, הוציא העובר את ידו והחזירה, וחזר והוציא את ידו והחזירה, עד שהשלימו לרוב, מהו, מי אמרינן הא נפק ליה רובא, או דלמא כיון דהדר הדר. ופרש"י וחזר והוציא שדרתו והחזירה עד שהשלים לרובו של עובר, מי הוי כילוד דהא נפקא רוביה, או דלמא כיון דאין לידה לאברים הויא חזרה ידידה חזרה וכי נפיק אידך כבר הדר ליה קמא ואין יציאת רובו, דאי למ"ד יש לידה, לא מהניא להו חזרה, עכ"ל. ואמרו עוד שם, הוציא עובר את ידו וחתכה, וחזר והוציא את ידו וחתכה, עד שהשלימו לרובו מהו, מי אמרינן הא נפקא ליה רובא, או דלמא רובא בבת אחת בעינן. ופרש"י, ואפילו למאן דאמר יש לידה איכא למיבעי להא, עכ"ל.

והבן שיש דין של יציאת בהמה כולה, ויש דין של יציאת רוב בהמה, והוא אינו מדין כלל הבהמה אלא מדין אברים, כנ"ל. ובזה גופא יש אופן שיצא רובו בבת אחת, ויש אופן שיצא וחתכה, שיצא רובו אולם לא בבת אחת. ובאופן שיצא וחתכה, הוא גילוי גמור של רוב מדין אברים ממש, שהרי יצא אבר אבר לעצמו. משא"כ ביצא רובו בבת אחת, יסוד הדין מדין אברים כנ"ל, אולם עי"ז נעשה דין של רובו ככולו, ומדין ככולו (בכ"ף הדמיון) חשיב כבהמה שלמה, אולם אינו בהמה שלמה ממש, ודו"ק.

והנה יסוד זה נגלה בהקרבה לגבוה. דהנה ברוב ככל הקורבנות, העולה לגבוה הוא רק אימורים, וזהו מדין העלאת אברים, כי רק מקצת אברים עולים בפועל לגבוה. אולם אף החלק הנאכל לכהנים דינו מדין משולחן גבוה קא זכו (עיין ביצה, כ, ע"א, ועוד). והיינו שבדקות נחשב כאילו הוקרב כל הקרבן כולו לגבוה. וזהו בקדשי קדשים הנאכלים לכהנים. אולם בקדשים קלים הנאכלים לישראל, ישראל אינם זוכים משלחן גבוה, ונחשב רק הקרבת אברים ממש, ודו"ק. אולם בקרבן עולה, שעולה כליל, דין עלייתו לגבוה בפועל הוא מדין כלל הבהמה, ולא מדין אברים.

והבן מאוד, שבסוד מדרגת "גבוה", דין עולה "כליל", היינו תפיסת כלל, דין כלל הבהמה ללא התפרטות לאברים. ולהיפך מדין הדיוט, כל מהותו דין אברים, חלק לגבוה, חלק לכהנים, וחלק לבעלים. והממוצע ביניהם הוא קדשי קדשים, שבכח הוא כעולה שכולו לגבוה, אולם בפועל נחלק לאברים, אולם מדין משולחן גבוה קא זכו.

[ביאור המהות של כל צירוף שני אותיות בלשון הקודש, ע"פ סדר רל"א שער (עיינין ספר יצירה פרק ב' משנה ב'), לפי ערך המופיע בפרשת השבוע שיש בתוכו צירוף זה, ולפי זה ביאור כיצד מתראה צירוף זה בערך זה ובערכים נוספים שבתוכם מופיע צירוף זה].

ערכים נוספים שבהם מופיע

צירוף זה: אחימעץ, אלישמע, מנע, מעד, מעוז, דמעה, מדע, מועד, נעמנים, טעם, שמע, מעל, עמל, יקמעם, ישמעאל, כדרלעמר, כמעט, מענגה, מעשה, עמוד, מתעתע, מרעה, עמיר, עמק, עצם, עמרה, מועצות, נעלם, נעמה, נעמי, נעמן, לשמע, ערמה, נפעם, עבתימו, עדלמי, מעכה, עמד, שמידע, מנעול, עמון, עמוס, עמיזבד, עמוק, עמיאל, עלמן, עמיהוד, עמיתי, עמיחור, עמינדב, עמיר, עמישדי, עמרי, מערה, עמלק, עמסיה, ערמה, רעמסס, עמרם, עצמה, עצמות, רעמה, שמעיה, פעמי, מעוך, צלמנע, שמעי, תעלומה, שמידע, מעט, שמעון, מקלעת, מעדר, תמנע, מעכה, דמע, ירבעם, מעלה, תתעמר, מענה, מעבה, עולם, מערב, מעון, מעקרון, מעיל, בעצם, מצער, עמוק, מענה, מעצד, מפגיע, משעול, מצורע, מערכה, מערצה, מרצע, מעבר, מריעים, מעצד, מרעים, עמיר, מעינות, עלמה, מעקה, מעוף, מעגלה, למען, מבוע, מקצוע, מעין, מסעף, מבעד, מעברות, מרגוע, מעמק, מדעת, משענת, עמשא, עמרמי, עירם, מועקה, מנענעים, מסע, דמע, פעם, מידע, מעשר, מקצעת, אליעים, מעון, אבינעם, מדוע, מגרעות, בעים, מתלעות, נעם, מעין, בלעם, מפעת, עזמות, העלם, מעטה, לעולם, עלמות, פעמן, זעם, הפעם, לעמת, ערמון, תמנע, מעיים, יקנעם, מסעד, שמעיה, מעדנים, מעלה, מטע, מעגל, מידעי, מעצר, מעצבה, מעונה, משען, רשעתיים, מרבע, מגיע, מעיל, ערום, מועיל, משגע, מהעמונים, מעמד, עיים, מטעמים, מלתעות, מזעזע, מעקש, עצום, רעם, מעדנות, מישע, אחינעם, עילם, עדלם, עם. ■ **המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד**

ולקב"ה. וזהו זה לעמת זה, לעמת, עמ-לת, עמלק לעומת ישראל, שכל מהותם צירוף, נוטריקון יש ששים ריבוא אותיות לתורה, ששם שורש צירופם, ולכך עמלק מתנגד לישראל ולתורה, שבא ברפידים, שרפו ידיהם מן התורה. והוא בחינת מעוך וכתות, מעוך, מע-וך.

והיפוכו בתיקון כח החיבור והצירוף של כל כנסת ישראל, הוא משה בן עמרם, עמ-רם, רם גימט' עמלק כנודע. והוא בחינת דעת, שהוא בבחינת עמק עמק מי ימצאנו, עמק, עמ-ק. כי ככל שהדבר עמוק יותר, נגלה בו אור האחדות יותר. והוא בחינת עמוד עמ-דו, שמעמיד את זולתו, והוא עמוד אחד, צדיק יסוד עולם שעליו העולם (עמ-לו) עומד, כמ"ש ברפ"ב בחגיגה, בבחינת והארץ "לעולם" עומדת. וממקום העמוק יוצא המעין, מע-ין, בבחינת מים עמוקים ידלם איש תבונה. וממקום עמוק זה נגלה עולם הטעמים, ט-עם, טעמי תורה. וזהו מקום הנעם, נ-עם (ובקלקול זהו נעמה, נה-עם). וזה זכה רשב"י במערה, מע-רה (ושורשו במשה, כנודע). ושם נברא "מעין" לו, כנ"ל. וזהו לרשב"י, רבי שמעון, מע-שון, ושמיעה לשון אסיפה, כמ"ש וישמע שאול את העם, כנודע.

וכח חיבור זה הוא עצמות מהות הבריאה, עצם, צ-עם. וזה נגלה באדה"ר וחיה, כמ"ש זאת הפעם עצם מעצמי, ולכך כתיב ויהיו שניהם ערומים ולא יתבוששו, ערום, רמ-עו. שזהו צורת חיבור זכר ונקבה. וע"י נולד הולד, והבירור במעי אמו (אמו - עמו, ודו"ק) הוא בבחינת עמוסי בטן, עמס, עמ-ס, בבחינת משה, ס' ריבוא בכרס אחד.

אמור / מ-ע עומר, עמ-ור. עם נקרא כן מלשון עם, יחד עם זולתו. ובדקות מפני שאין לו קיום לעצמו אלא עם זולתו יחדיו. וזהו העומר, כי כל שעורה לעצמה היא בלתי חשובה, בבחינת מעט, מע-ט, וכאשר מצטרפים יחד זהו עומר, ויש לו קיום וחשיבות.

וכאשר אינו מצורף זהו בחינת מצרע, מע-צר, "בדד" ישב. והוא בחינת בלעם, בל-עם, נעדר צירוף לזולתו, וזש"כ וילך שפי, לבדו. ואזי נעשה מעד, מע-ד, היפך איש את רעהו יעזורו. ונגלה במצרים ברעמסס, עמ-רסס, שהרי מחרוסס, ונעשה פירוד. והוא בחינת רעם, ר-עם, רע-עם, העדר כח צרוף, ודו"ק. ושורש הפרוד הבלתי מצטרף, הוא ע"י כעס, בבחינת משבר כלים בחמתו. זעם, עמ-ז. ונגלה בפרט בתשעה באב, כמ"ש קרא עלי מועד לשבור בחורי, מועד, עם-דו. ובמועדים נגלה האחדות, עליה לרגל היפך מעד, כנ"ל. אולם ת"ב מועד של לשבור בחורי, פרוד, מריבה. והוא בחינת ירבעם, ריב-עם. ובדקות נעשה כח שמונע את הצירוף, וזהו מנע, מע-נ, והוא בחינת תמנע, תן-עמ. והוא בחינת מעל, מע-ל, כי הקדש ממון גבוה, כולו צירוף, והיפוכו ממון הדיוט, ממון של פרטיות. ותיקונו ע"י המעיל, מע-יל. כמ"ש חז"ל, שבגדים מכפרים. וכאשר חל המניעה, נעשה צער המוליד דמעה, ד-מע. ודרך הבוכים שבוכים בלילה, זמן פירוד. ונגלה בישמעאל, עמ-ישאל, כאשר גורש ע"י אברהם מביתו, כתיב על אמו הגר, ותברך.

ועיקר הפירוד הבלתי מצטרף נגלה בעמלק, עמ-לק. והוא המוליד כל עיכוב לצירוף, וכנגדו נצרך עמל, עמ-ל, והיינו עמל להיות עם, להצטרף לזולתו לתורה

כתר

רצון. וכתוב (משלי, יב, כב) ועשי אמונה רצונו.

ועיין ספר העיון לרבי חמאי גאון (מהדורא ב, בתחלתו) וממנו יוצאים כל הנאצלים מפליאות האחדות, וכל הכוחות המתגלים מסתר עליון הנקרא אמן, פירוש שממנו נמשך כח קיום הנקרא אב האמונה שמכחו האמונה נאצלת. ועיין בראב"ד (הקדמה לספ"י) שסידר את ל"ב נתיבות פליאות חכמה שכתב, הנתיב הג' נקרא שכל מקודש, והוא יסוד החכמה הקדומה הנקרא אמונה אומן ושרשיה אמן, והוא אב האמונה שמכחו האמונה נאצלת.

ועוד. עיין רקאנטי (וארא) האלף רומז למה שאין המחשבה משגת, מ"ם פתוחה, יפתח לך ה' את אצרו הטוב. נו"ן פשוטה, כוללת זו"ן. ועיין שושן סודות (סוד קדיש) אמן, א - כתר. מ - ת"ת. ו - מלכות.

חכמה

כבוד חכמים ינחלו. וכאשר נגלה כבוד דת"קון ובטל כבוד של הרע. ועיין רמח"ל בתקט"ו תפילות (תפלה תלה) וז"ל, ואומות העולם אין בהם אמונה. באותו הזמן תמורת כבוד, קלון ינתן בהם, דכתיב מלא פניהם קלון, ס"ת אמן.

ועוד. חכמה, כח-מה. וז"ש כל העונה אמן יש"ר בכל כחו (שבת, קיט, ע"ב). ועיין תולעת יעקב (סוד קדיש) בכל כחו ר"ל בכל כחו של אמן. וזהו דלא כרש"י ותוס' שם.

ועיין ספר הקנה (ד"ה יראת המקום) וז"ל, ומורדין חכמה עילאה הנקרא אמן, בחכמה תתאה הנקראת אמן. כי היא נובלות חכמה עילאה (ועי"ש שביאר כיצד יכוין במלת אמן) וכו', כי חכמה עילאה וחכמה תתאה נקרא אמן מלשון אומן, עכ"ל. וכן נתבאר בספר הפליאה (ד"ה כשרצה הש"י לגאול. וד"ה נקראים יום ולילה). וכן הוא בספר הציוני (פרשת בשלח), ובספר מאירת עינים (בשלח), וברקאנטי (וארא). ושושן סודות (פרוש הקד"ש). ותולעת יעקב (סוד הקדיש).

בינה

לב. וכתוב (נחמיה, ט, ח) ומצאת את לבבו נאמן לפניך.

ועוד. בינה לשון בנין. ובה נגלה אומן במלאכתו. ועיין זוהר (וילך, רפה, ע"ב) שאמן ממשיך מן הבינה לז"א, ומז"א לנוק'. ועיין רקאנטי

(וארא). מן אלף בינה, למ"ם ז"א, וממ"ם לזו"ן, מלכות. עיי"ש.

ועוד. שם אהי"ה בבינה. ועיין ספר המפואר (פירוש מאמר משה"ש) וז"ל, דע כי אותיות אמן במלואי מלואם הם כ"א אותיות, בזה האופן, אל"ף למ"ד פ"א מ"ם מ"ם נו"ן וא"ו נו"ן, כנגד שם אהי"ה.

דעת

משה בחינת דעת. וכתוב ביה (במדבר, יב, ז) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. וכתיב (תהלים, יט, ח) עדות (עדת - דעת) ה' נאמנה. וכן כתיב (שם, צג, ה) עדתיך נאמנו מאוד. ובחינת משה, רעיא מהימנא, ועליו כתיב (תהלים, לו, ג) שכן ארץ ורעה אמונה. ועליו כתיב (משלי, יג, יז) וציר אמונים מרפא, ופרש"י, זה משה רבינו. ועליו כתיב (יתרו, יט, ט) וגם בך יאמינו לעולם. וכן כתיב (בשלח, יד, לא) ויאמינו בה' ובמשה עבדו. ועיין ספר דרישות בעניני מלאכים לרמ"ק (דרישה ז) וז"ל, בכל ביתי נאמן הוא, ורצה הוא נאמן בסוד אמן, דהיינו יחוד וקשר כל י"ס, ומייחד כל ההיכלות בספירות כלם.

חסד

גבי אברהם שמדתו חסד כתיב (בראשית, טו, ו) והאמן בה' ויחשבה לו צדקה.

ועוד. שם אל בחסד. וכתוב (דברים, ז, ט) האל הנאמן שמר הברית והחסד ולא הביו ולשמרי מצותיו לאלף דור.

ועוד. כהן מדתו חסד. וכתוב (שמואל, א, ב, לה) והקמתי לי כהן נאמן.

ועוד. חסד - מים. וכתוב (ישעיה, לג, טז) מים נאמנים.

ועוד. כתיב (שם, נה, ג) חסדי דוד הנאמנים. וכתוב (תהלים, צח, ג) זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל.

ועוד. חסד - אהבה. וכתוב (משלי, כז, ו) נאמנים פצעי אוהב.

ועוד. כתיב (שמות, יז, יב) ויהי ידיו אמונה עד בא השמש.

גבורה

שליחות ידא אריכתא. ועצם האריכות בחינת יד ימין. אולם השליח, שלח - חלש, בחינת יד

כהה, שמאל. וכתוב (משלי, כה, יג) ציר נאמן לשלחיו.

ועוד. כתיב (שה"ש, ז, ב) מעשה ידי אמן. בחינת ציור, בגבורה.

ועוד. כתיב (נחמיה, ח, ו) ויברך עזרא את ה' אלקים הגדול, ויענו כל העם אמן אמן במעל ידיהם. ידיהם דייקא. וכאשר אמרו אמן נעלה הידים לעילא, מעל.

ועוד. אותיות אחרי אמן, בנס, גימט' יב"ק. כ"כ הרמ"ק, והוא יחוד הויה אלקים. ועיין קיצור הכוונות לרמח"ל (חודש ניסן) כשעונים אמן בסוף חזרת הש"ץ, מכוונים יאהלוהי"ם. ועיין יונת אלם (פרק צא?).

תפארת

מדת האמת, אמת ואמונה. וכתוב (בראשית, מב, כ) ואת אחיכם הקטן תביאו אלי ויאמנו דבריכם. וכתוב (ירמיה, מב, ה) יהי ה' בנו לעד, אמת ונאמן.

ועוד. משפט. וכתוב (ישעיה, נט, ד) ואין נשפט באמונה. וכתוב (ירמיה, ה, א) אם תמצאו איש אם יש עשה משפט מבקש אמונה ואסלח לו. וכתוב (תהלים, צו, יג) ישפט תבל בצדק, ועמים באמונתו.

ועוד. שם הוי"ה במילוי אלפין, ב"פ עולה אמן. עיין שער הכוונות (דרושי חזרת העמידה, דרוש ה, ענין כוונת אמן).

ועוד. יעקב עולה ב"פ אמן, אמן ואמן. עיין עשרה מאמרות (מאמר חקור הדיון, ח"ב, פט"ו).

ועוד. עיין ספר המפואר (מאמר משה"ש רבה) אמן במלאו עולה למנין ש' עם אותיותיו כמו ברחמים במספר גדול עם האותיות בזה האופן. אל"ף מ"ם נו"ן עולה ק-ק-צ-ז, וג' אותיות.

נצח

נו"ה נקראים תרי סמכי דקשוט (תיקונים, תי"קון ב', יט, ע"ב, ועוד). ולהיפך מצד הקלקול כתיב (דברים, לב, כ) בנים לא אמן בם. ברא כרעא דאבוה, נו"ה. ובתיקון כתיב (תהלים, ק, ה) ועד דר ודר אמונתו.

ועוד. שמואל ששקול כמשה ואהרן, בחינת נו"ה, כנודע. וכתוב ביה (שמואל, א, ג, כ) וידע כל ישראל מדן ועד באר שבע כי נאמן

נפש

עשיה. וכתוב (מלכים, ב, יב, טז) כי באמנה עם עושים. ושורש העשיה - מצוה, ועליה כתיב (תהלים, קיט, סו) במצותיך האמנותי. וכן (שם, קיט, ז) נאמנים כל פקודיו. וכן כתיב (שם, קיט, פו) כל מצותיך אמונה.

רוח

כתיב (משלי, יא, יג) הולך רגיל מגלה סוד, ונאמן רוח מכסה דבר. ועוד כתיב (תהלים, עח, ח) ולא נאמנה את אל רוחו.

נשמה

עין זוה"ק (וילך, רפה, ע"ב) דכד יפוק בר נש מהאי עלמא, מכריזין קמיה דא הוא בר נש דהוה שומר לאתבא אמן וכו', נשמתיה סלקא ומכרזא קמיה פתחו שערים.

חיה

אמן מבטל כח המיתה, ומגלה כח חיים, כמ"ש (שבת, קיט, ע"ב) כל העונה אמן וכו'.

יחידה

אמן, אמונה, למעלה מן השכל, למעלה מן החיה, "ושורשה", ביחידה שבנפש.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

ועוד. מדת צדיק. וכתוב (ישעיה, כו, ב) ויבא גוי צדיק שומר אמונים. ובצד הקלקול כתיב (תהלים, עח, לו) ולא נאמנו בבריתנו. ובצד התיקון כתיב (שם, פט, כט) ובריתי נאמנת לו. וכן כתיב (נחמיה, י, יא) נאחנו כרתים אמנה. וכתיב (חבקוק, ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה. ועיין פרדס רימונים (שער כג, פ"א) אמן העי קרי כדברי רשב"י ע"ה (תיקונים, תיקון ח"י, לה, ע"א) כי אמן היא ביסוד הקושר ומייחד החתן עם הכלה. וכן עולה ב' שמות יחד, הו"ה - אדנ"י, סוד אמן, וכו', שלשתן יחד, חתן וכלה ושושבין (ועיין אור נערב, ח"ז, חלק הכינוים, א). ולכך עונה אמן גדול מן המברך. עיין ספר הגרושין.

מלכות

מדה השביעית, סוד השבועה. וכתוב (ישעיה, סה, טז) והנשבע בארץ ישבע באלהי אמן. ועיין ספר המפואר (פירוש מאמר משה"ש) אמן עולה עשרה במספר קטן כנגד ספירה העשירית שהיא מלכות.

ועוד. בחינת שם. וכתוב (דה"י, א, יז, כד) ויאמן ויגדל שמך עד עולם. ועוד. מדת צדק. וכתוב (ישעיה, א, כו) אחרי כן יקרא לך עיר הצדק קריה נאמנה. ועוד. כתיב (שם, מט, כג) והיו מלכים אמניך ושרותיהם מינקותיך. ועוד. נקראת בת. וכתוב (ישעיה, ס, ד) ובנתיך על צד תאמנה. ואמרו בזה"ק, איהו אמן ואיהי אמונה.

ועוד. מדה שביעית. ואמרו (שבועות, כט, ע"ב) כל העונה אמן אחר שבועה כמוציא שבועה מפיו דמי. ושם (לו, ע"א) אמן, בו שבועה, בו קבלת דברים, בו האמנת דברים. ועיין שערי אורה (שער ב).

שמואל לנביא ה'. ולהיפך, על משה ואהרן אמרו (ב"ר, ויחי, ק, מט) הוי מסיר שפה לנאמנים, עיי"ש. ועוד. נו"ה תרי עדים. וכתוב (ישעיה, ח, ב) ואעידה לך עדים נאמנים. וכתוב (תהלים, יט, ח) עדות ה' נאמנה.

ועוד. ריצה ברגלים. ועיין רמ"ע מפאנו (מאמר מאה קשיטה, סימן פו) משכני אחריו נרוצה, ר"ת אמן.

הוד

כליות יועצות, בחינת נו"ה, כנודע, תרי בעין. וכתוב (ישעיה, כה, א) עצות מרחוק אמונה אמן. ועוד. כתיב (ישעיה, יא, ה) והיה צדק אזור מתניו, והאמונה אזור חציו.

ועוד. עיין שער הכוונות (דרושי חזרת העמ"ד דה, דרוש ה) דע כי אות אל"ף של אמן רומז זת בת"ת דז"א, והוא גופא דיליה. ואות מ"ם רומזת ביסוד דז"א. ואות נו"ן פשוטה רומזת במקום החלל שבין תרי ירכין נו"ה דז"א, ממקום שנסתיים יסוד משם ולמטה, כנודע כי נו"ה מתפשטין לאורכן יותר משעור אורך היסוד, ושם באותו חלל שבין נו"ה הוא כעין צורת נו"ן פשוטה. ונמצא כי ג' אותיות אמן כולם הם בקו אמצעי דז"א, וכו'.

יסוד

עיין רמ"ע מפאנו (מאמר מעיין גנים, ח"א, ל"ה קוטים) צ' פעמים אמן שקבעו לנו לענות בכל יום, כצד"י של צדיק.

ועוד. כל ברוך ביסוד, כנודע (עיין שער הכוונות, דרושי כוונת הברכות). וכתוב (ישעיה, סה, טז) אשר המתברך בארץ יתברך באלהי אמן. וכתוב (משלי, כה, כ) איש אמונות רב ברכות.

ספר עולם ברוך

המאמרים שבאו בספר זה, רובם נערכו מתוך סדרת שיעורים שניתנה במוציא שבתות משנת תשע"ב עד שנת תשע"ח, בעיר בני ברק על תפלת שמונה עשרה ועל פרשיות השבוע.

כל שיעור מקיף ומברר נקודה אחת בהלכות דעות וחובות הלבבות, ונותן מבט שורשי ומעשי בדרך הישרה שיבור לו האדם.

השיעורים נמסרו באופן של בנין, וקטע מתחבר לקודמו, ועל כן נצרך עיון המקיף את כל המאמר בשלימות, שימת לב וישוב דעת, להבנת הדברים בדקותם על בוריים.

מלאכת העריכה נעשתה ביד אומן מתוך תמלול מדויק, וניתנה שימת לב רבה לשמירה על צביון צורת מסירת השיעור במקורו.

שיעורים אלו נמסרו בזמן קצוב של כחצי שעה, וניתן לשומעם באמצעות מערכת השיעורים של קול הלשון. בסוף כל מאמר צוינה השלוחה למציאת השיעור. השלוחות צוינו הן לפי מספרם בקו הטלפון, והן לפי שמותם, על מנת להקל על מציאתם גם בעמדות קול הלשון שבמרכזי תורה ותפלה.

בחלקו האחרון של הספר מופיעים "מאמרי התקופה" - שיעורים שנמסרו לאור תקופתנו, וכן מאמר נוגע לתקופתנו מאת הגה"צ רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, היוצא לאור לראשונה.

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270

מילון ערכים בקבלה • אורות - אור פנימי

תוך אברי הגוף ומתלבשת תוך אברי האדם ומחיה אותם ומאיר בפנימיותם, וזה יקרא או"פ, עכ"ל. ומלבד כך שמאיר תוך חלל הכלי, כן מאיר בתוך דופני הכלי, כמ"ש וז"ל, ב' אורות אלו מאירים בכלי, כי או"פ מאיר חצי עובי כותל מצד הפנימי, ואו"מ מאיר חצי עובי הכותל מצד החיצון, וע"י ב' אורות אלו מאיר ומזדכך הכותל של הכלי מבית ומחוץ. והנה האו"פ להיות מצומצם ובדוחק תוך הכלי ומתדבק בו היטב, הנה הוא נכנס ובוקע בחצי כותל של הכלי מצד פנימיותו ונבלע בו ועובר בתוכו ועי"כ מזכך הכלי ונעשה זך, אבל אור החיצון (מקיף) להיותו רחוק ובלתי דבוק בכלי, ובפרט שאינו מצומצם, אינו בוקע בכותל הכלי מצד חיצוניותו לעבור ולכנס בתוכו ולהאיר בו ולזככו, עכ"ל. עיי"ש. ומלבד זיכור הכלי כנ"ל, עיי"ש מתחברים האורות מקיף ופנימי יחדיו. ובשורשם הם אחד. עיי"ש לשם (הקדו"ש, ש"ו, פי"א). ושורש חיבור אור מקיף ואור פנימי נגלה בפה, משא"כ באוון וחוטם שמצד ימין יצא המקיף, ומצד שמאל הפנימי. כמבואר בעץ חיים בשער אח"פ. וכמו שחידד הרמח"ל (קל"ח פתחי חכמה, פתח לג) וז"ל, בתחלה אור פנימי ואור מקיף רחוקים זה מזה (באוון), והולכים ומתקרבים מעט מעט (כי אורות האוון יוצאים מן הצדדים והולכים לפנים ושם מתקרבים, וכן בחוטם) וכו' והולכים ומתקרבים עד הפה, עכ"ל. דבפה נעשים אחד. ועיי"ש לשם (טנת"א, פ"א, ופ"ב. ועקודים, פ"א).

ואופן נוסף של חיבור אור פנימי עם מקיף, כי הפנימי בוקע ויוצא לחוץ דרך העור. וכלשון הרמח"ל באדיר במרום (ד"ה תאנא בגולגלתא דרישא) אור פנימי תמיד הוא בוקע ויוצא לחוץ דרך נקבי העור (עיי"ש עץ חיים, ש"ה, פ"א, מ"ת), עכ"ל. ועיי"ש שמתאחד עם המקיף הנמצא בחוץ. וכן עליון המאיר בתחתון מאיר הן אור פנימי והן אור מקיף, בסוד מוחין אור פנימי, ובסוד חשמל, לבוש, אור מקיף. ועיי"ש לשם הקדו"ש (ש"ה, פ"ב).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

ז"ל העץ חיים (שער כ, פרק יא) בכל כלי מאלו, צריך שישירה בתוכם אור פנימי המחיה אותן, ודרך כללות נקראו אלו האורות "נשמת" הכלים. אמנם דרך פרטים נחלקים גם הם לג' בחינות אחרות דוגמתן, נפש כנגד כלי החיצון, ורוח נגד התיכון, ונשמה כנגד כלי פנימי (כמ"ש שהכלי נחלק לג' בחינות ב"עובי", חיצון תיכון ופנימי), עכ"ל. ובאורך נשמה במח, רוח בלב, נפש בכבד. כמ"ש באוצרות חיים (שער אבי"ע, ועץ חיים, שער, מד, פ"ב) וג' כלים הם דמיון מח לב כבד, שהם משכן לנר"ן (ושורש אור מקיף באור א"ס הסובב, ושורש אור פנימי בקו. כ"כ הלשם, חלק הביאורים, עו"י, ענף ג, אות ז).

וכתב בחסדי דוד (אות ב) וז"ל, כל בחינת האורות הנזכרים לעיל, הנקראים נרנח"י, הנר"ן נקרא אור פנימי, ונקרא צ' דצלם, יען מתלבשים בכל הט"ס דאותו פרצוף, בחינת הנשמה בחב"ד, ועיקרה במח (ובנפש החיים כתב שרק ניצוצי זוהר הנשמה מתלבשים), ומשם משלחת פארות אורתיה ע"י הגידין הלבנים בכל כלי הפנימי. והרוח בחג"ת, ועיקרו בלב, ומשם משלח פארות אורו ע"י העורקים הדופקים בכל כלי האמצעי. והנפש בנה"י, ועיקרה בכבד, ומשם מאיר ע"י הגידין הגסים המלאים דם בכל כלי החיצון דאותו פרצוף. והחיה נכנס בפנים וחוזרת לצאת דרך השערות, ומתחלקת לג' מקיפים, כדי להקיף לנר"ן דאותו פרצוף בלבד, ונקרא ל' דצלם, ומקיף החוץ. והיחידה מתחלקת לד' מקיפים כנגד הנרנ"ח, ומקפת לאותו פרצוף ולכל הפרצופים שממנו ולמטה, ונקרא מ' דצלם, ומקיף הישר, עכ"ל. ועיי"ש רמח"ל (כללים ראשונים, אות ז. וכללי מלחמות משה, כלל יט). ולשם (חלק הביאורים, עו"י, ענף ו, אות א) ב' פעולות של המקיף בפנימי.

ואור הפנימי הנכנס תוך הכלי נכנס כניסה גמורה, וכלשון העץ חיים (ש"א, ענף ד) כל כלי מהם יש בתוכו עצמות או"פ הנקרא נפש, "מתלבש בתוכו ממש", עכ"ל. והוא מחיה הכלי, וכמ"ש שם (ש"ב, ענף ג) וז"ל, הנה האור ה"מחיה" והמאיר בתוך ה"י"ס הנקרא כלים, הנה יש בו בחינה המתלבשת תוך הכלים, כדמיון נשמה הנכנסת

כדי לקבל את המילון מההתחלה, אנא בקש לכתובת info@bilvavi.net

בלביפדיה מחשבה

יום ד' 20:30

רח' קדמן 4

חולון

לפרטים 050.418.0306

בלביפדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק

רח' הרב בלוי 33

ירושלים

לפרטים 052.765.1571

ישראל 073.295.1245 ■ 2>4>12 USA 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567

הפצת ספרי קודש רח' דוד 2, ירושלים 02.623.0294 • ספרי אברמוביץ רח' קוטלר, 5 בני ברק 03.579.3829